

III. FEJEZET/2

Chris, a száműzött

Eltel azóta egy óra, eltelt kettő, Exod visszatért már a fával, és tüzet is rakott, de Chris még mindig nem jött vissza. Exod nem tudta miért, de valami furcsa érzés kerítette hatalmába, nem tudta miért érzi azt amit érez, sokáig nem is tudta mi az, de rájött. Aggódott Chrisért. Már rég vissza kellett volna jönnie. Nem tart ilyen sokáig az, hogy elmegy élelemért. Már rég vissza kellett érnie, de ő sehol. Exod visszatérte után már eltelt öt óra, már nagyon késő volt, de Chris még sehol. Exod nem tudta mit tegyen. Úgy gondolta, hogy megvárja a reggelt, és ha akkorra sem tér vissza, elmegy és megkeresi.

“Biztos csak magányra vágyik Chris, nem lehet semmi baja, hatalmas és erős teremtmény, nem sokan vannak, akik őt bánthatnák.” - gondolta Exod, de közben eszébe jutott, az amikor az erdőben Chris megállította őt, és látta, ahogyan Chris arca egyre csak sápadni kezdett és szemei kigúvadtak.

Exod aznap éjjel nem tudott aludni. Egyre csak nyugtalankodott, hogy vajon mi lehet Chrissel.

Volt olyan pillanat, amikor pár percre elbóbiskolt, mintha egy pillanatra álomba merült volna, de hirtelen felrántotta a fejét, és körülnézett, hogy nem érkezett-e már meg.

Hajnali három lehetett, amikor Exod elbóbiskolt, és egy nagy robajra lett figyelmes. Kinyitotta szemeit, és látta, hogy Chris az. Chris nem szólt semmit, csak a tűzre dobta köpenyét, hogy eloltsa a tüzet, és egyre csak azt oltogatta.

- Chris! Végre, hogy itt vagy! Hol voltál eddig! Ne mond azt, hogy eddig voltál el élelemért és semmit nem hoztál, mert akkor megőrülök, és amúgy is, miért oltod el a tüzet? Megbolondultál?! Mi van? - Exod megkönnyebbült, amikor visszajött Chris, de nem akarta kimutatni érzéseit, ezért inkább elkezdett vele ordibálni, úgy téve, mintha mérges lenne rá, hogy nem hozott semmit

- Maradj csendben Exod! Egy szót se szólj! - szólt erőlködve Chris

- Mi az, hogy te csendre parancsolsz?! Te csak ne parancsolgass nekem!
- Légy szíves, maradj csendben... - szólt, de már lehetett érezni a hangján a fájdalmat
- Mi, valami baj van? Miért beszélsz így? Baj van? - Exodon megint végigsiklott az aggodalom
- Pssz...

Exod csendben maradt, nem szólalt meg többet, hallott pár méterrel arrébb egy kis mocorgást. De olyan sötét volt, hogy semmit nem látott. A tűz már nem égett, Chris vizet locsolt rá, és már csak nem is füstölgött. Csendben vártak, nem szóltak semmit. Lehetett hallani, hogy közel vannak, mert halkan még a beszélgetésüket is lehetett hallani. Exod próbálta arra felé fordítani a fejét, és hegyezni a fülét, hogy hallja amit beszélnek. Egy mély, haragos, elég rekedtes férfi hangot hallott meg először, majd egy vékony, bársonyos női hangot.

- Merre szökhett?

- Nem juthatott messze, kivéve, ha még tudta használni a szárnyát - válaszolt a női hang
- Ha legközelebb elkapom, már nem éli túl, az Áruló.
- De atyám, kérlek ne öld meg, sebesítsd meg, csonkítsd le szárnyait, de kérlek hagyd életben.
- De lányom, hogy képzeled ezt, ennek az Árulónak meg kell halnia. Nem maradhat életben. Nem tudom, hogyan lehetsz még mindig szerelmes belé. De hiszen elárulta az egész nemzetünket!
- Igazad is van atyám, én sem értem erős vonzalmamat iránta, főleg azok után amit velem a családukkal és az egész nemzettel tett, de nem tehetek róla. Szeretem őt apám.
- Ha életben is hagynám, nagyon jól tudod, hogy akkor sem jöhetne többé vissza közénk! És nem lehetne sohasem a tiéd! Örök boldogtalanságban kellene élned miatta!